

lades i paatrængende Sager; men naar en Sag er paatrængende uden at henhøre til de nævnte, haves der ingen Gjenmel til at gaa Forligskommissionen forbi. En Grund, hvorfor Lovgivningen muligvis har havt Betænkelse ved at opstille „paatrængende Sager“ som en Undtagelse fra Nødvendigheden af Forligsmægling, er, at dette Begreb ikke lader sig skarpt bestemme og begrænde ved almindelige Regler, men at det maa bero paa de konkrete Omstændigheder i de enkelte Tilfælde og forsaavidt er en ren Skønssag, om en Sag kan siges at være paatrængende eller ikke. Sagsøgeren vilde derfor faa en meget daarlig Stilling, naar han paa egen Risiko stulde afgjøre, om Sagen er paatrængende, med den Virkning, at Afvisning finder Sted ved den endelige Dom, dersom Retten ikke deler hans Mening. For at afværge Indvendinger af denne Art, foreslaas det imidlertid i § 8, at naar Sagsøgeren har betragtet Sagen som paatrængende og derfor har undladt at indfalde sin Modpart for Forligskommissionen, skal Retten ikke afvise Sagen, blot fordi den er af en anden Mening herom, men Sagen bliver i Reglen at udsætte, for at Sagsøgeren kan foranstalte Forligsmægling, og kun hvor det skjønnes, at der ikke var nogen rimelig Grund for Sagsøgeren til at anse Sagen som paatrængende, finder Afvisning Sted (if. § 7, 1ste Punktum). I Lov om Sæ- og Handelsretten af 19de Februar 1861 § 19 bestemmes det, at Sagen aldrig afvises, men kun udsættes, naar Retten finder, at den ei kan anses for paatrængende. Dette har man dog ikke villet foreslaa som almindelig og undtagelsesfri Regel, thi der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til at forsaane Sagsøgeren for Afvisning, naar han aldeles temervart er gaat Forligskommissionen forbi, foregivende uden nogen rimelig Grund, at Sagen er paatrængende. Derfor har man foreslaat Reglen affattet paa en Maade, der i dette Punkt afviger fra den nævnte Lov af 19de Februar 1861, hvorved man formentlig paa den ene Side undgaar enhver Ubillighed imod Sagsøgeren og paa den anden Side hæver Grundsaetningen om Nødvendigheden af at henvende sig til Forligskommissionen, forinden Retssag begynder.

b) i Kontra- og Kontinuationsføgsmaal. Da der i den gjældende Ret ikke haves særegne Regler om Maaden, hvorpaa Kontra- og Kontinuationsføgsmaal skulle anlægges og fremmes, maa det antages, at de i Et og Alt blive at behandle som selvstændige Føgsmaal, der sættes i Forbindelse med Hovedføgsmaalet, og som en Følge deraf maa de

indledes med Forligsprøve, lige saa vel som om de vare særskilte Sager, idetmindste overalt hvor det ikke med Bestemthed kan skjønnes, at det, som er Gjenstand for Kontra- eller Kontinuationsføgsmaalet, har været medtaget og omhandlet under Forligsmæglingen i Hovedsagen, hvilket kun undtagelsesvis vil være Tilfældet. Dette er vistnok lidet hensigtsmæssigt, ifr. ogsaa Lyndeloven af 10de Mai 1854 § 74 Slutn. Naar der ikke er kommet Forlig i Stand i Hovedsagen, vil der ikke være megen Grund til at vente, at et saadant kan tilveiebringes i Kontra- og Kontinuationsføgsagen. Forligsmæglingen er derfor i disse sidste Sager i Reglen kun en tidspildende Formalitet, hvortil der fra alle Sider gaas med Forvisningen om, at Intet udrettes derved. I Virkeligheden ville derhos de Punkter, som fremdrages i Kontra- og Kontinuationsføgsagen, som oftest være tagne i Betragtning under Forligsmæglingen, men da det ikke kommer eller kan bringes til Rettens Kundskab, hvad der er forhandlet i Forligskommissionen, vil Sagen sædvanligvis staa saaledes, at det vel er sandsynligt, at Forligsmæglingen har omfattet Kontra- eller Kontinuationsføgsagens Gjenstand, men at dette dog ikke med Bestemthed kan ses. Det kan under alle Omstændigheder anses for givet, at Forligsindretningens Djemed meget vel tillader, at Forligsmægling i Kontra- og Kontinuationsføgsmaal falder bort, og der er derfor ingen Grund til yderligere at bebyrde vor allerede i Forveien tunge og besværlige Form for Kontra- og Kontinuationskravs Fremsettelse dermed.

c) i Sager, som kunne forfølges efter Reglerne i Forordningen af 25de Januar 1828. Naar Parterne ere villige til og enige om at slutte Forlig i Sager af denne Art, staar det dem naturligtvis frit for at møde i Forligskommissionen og saa deres Forlig forsynet med Egigibilitet. Men under en modsat Forudsætning er det lidet stemmende med Denstgten med Forordningen af 25de Januar 1828 og i Virkeligheden uden praktisk Nytte at tvinge Parterne til at møde frem til Forligsprøve i Sager af denne Natur. Der synes at være ligesaa megen Grund til at eftergive den tvungne Forligsprøve i disse Tilfælde som i Berelsager, hvor den, saavidt vides, ingenfinde har været saonet eller ønsket indført.

Medens de foregaende Bestemmelser gaa ud paa at udvide den hidtil bestaaende Afgang til at gaa Forligskommissionen forbi, foreslaas det i et enkelt Tilfælde at ophæve den hidtil bestaaende Afgang hertil. Det antages nemlig nu, at Forligsmægling ikke skal finde Sted i civile Sager, der anlægges af eller imod Ministerierne eller Dv-